

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

PHẦN KẾT

-1-

Một buổi sáng cuối tháng Sáu.

Tôi đến thăm Công tại căn phòng nhỏ của anh ở khu tập thể cao tầng ở thị xã tỉnh H.. Công ra đón tôi với vẻ mặt còn chưa hết xúc động. Trên chiếc bàn nhỏ của anh là một lá thư với những nét chữ tròn trịa. Khi tôi đã ngồi xuống cái vị trí quen thuộc của mình như mọi khi, Công nói bằng giọng nhỏ nhẹ:

-Thư của Thủy. Mình mới nhận được chiều nay...

-Và cả thơ nữa chứ? - Tôi hỏi.

Công lắc đầu:

-Không, thư thôi. Còn thơ thì tớ có thể đọc cho cậu nghe hai bài mới viết để tặng Thủy.

Tôi im lặng gật đầu, Công giở cuốn sổ tay nhỏ của anh và nói tiếp:

-Tớ có một đề nghị thế này. Nếu được, cậu hãy đưa hai bài thơ này vào trong câu chuyện của cậu. Chép nguyên văn, không thêm bất cứ một lời bình luận nào. Hãy cứ để mặc cho độc giả họ phán xét.

Thuận theo ý muốn của Công, tôi xin chép lại ở đây cả hai bài thơ ấy.

Bài thứ nhất:

NẮNG

*Rồi em ập đến
Rồi em ào đi
Chẳng còn gì nữa
Trắng xác trưa Hè*

*Rồi anh bơ vơ
Hai bàn tay trắng
Trời trưa rất nắng
Uớt nhòa trang thơ*

*Không còn mộng mơ
Chỉ còn hoang vắng
Khi em và nắng
Trốn vào hoàng hôn*

Bài thơ thứ hai:

NỖI NHỚ

*Nhớ em hoàng hôn về
Chiều buồn buồn màu tím
Ơi hoàng hôn hoài niệm
Mắt ai mơ trời xa*

*Nhớ em nên bài thơ
Không lặng im trên giấy
Ngôi sao nào run rẩy
Nhấp nháy hoài trong đêm*

Tình anh như dòng sông

***Sóng đôi bờ hoài vọng
Qua nhọc nhằn, biến động
Mãi miết về bên em***

***Nỗi nhớ không bình yên
Bài thơ cùng anh thức
Chỉ một lần em hát
Cho anh thành trẻ thơ!***

-2-

Sau này tôi mới được biết là khi tôi đang ngồi nghe hai bài thơ của Công trong căn phòng nhỏ của anh thì cuộc đối chất lần thứ hai về những vấn đề xung quanh những bài báo của Lê Hà đã được tổ chức tại phòng họp của Tỉnh ủy. Lần này, đích thân ông Bí thư tỉnh ủy chủ trì. Đó là một cuộc đối chất căng thẳng, đầy kịch tính. Để khỏi làm mất thì giờ của độc giả, tôi chỉ xin thuật lại ở đây những tình huống đáng chú ý nhất.

Chấn động đầu tiên là từ ý kiến phát biểu của ông Hạnh, đội trưởng đội trồng rừng số 10. Ông Hạnh không nói dài và cũng không cao giọng. Nhưng những lời giản dị, chân thành của ông vang lên, day dứt trong lòng những người dự họp. Nhất là ở những lời kết thúc:

-Chúng tôi đã suốt đời tin Đảng, nghe theo lời Đảng gọi, vững bước đi theo Đảng. Ngày xưa, Đảng kêu gọi chúng tôi khai thác rừng để làm giàu cho Tổ Quốc. Chúng tôi đã chặt hạ hàng trăm, hàng nghìn héc ta rừng. Rồi Đảng lại kêu gọi chúng tôi trồng rừng, cũng là để làm giàu cho đất nước. Trong suốt hơn ba chục năm qua, chúng tôi đã ra sức trồng rừng. Vừa trồng, vừa bảo vệ cũng chưa được nghìn héc ta. Nhưng bây giờ thì không còn rừng nữa! Nếu các đồng chí chịu khó lên chỗ chúng tôi thì sẽ chỉ thấy còn lại đồi trọc. Chỗ nào còn sót lại một ít rừng, những kẻ đào vàng đã phá nốt.

Ngừng lại một chút như để nén xúc động, ông hỏi tiếp bằng giọng khê khàng hơn nhưng cũng day dứt hơn:

-Bây giờ các đồng chí khuyên chúng tôi phải làm gì? Tiếp tục trồng rừng để rừng bị tàn phá hay là cũng bỏ đi đào vàng?

Trong giờ giải lao, theo gợi ý của một người nào đó trong đoàn nhà báo tỉnh, người ta mở đài nghe cho đỡ căng thẳng. Lúc đó cũng là chương trình Thời sự của Đài Tiếng nói Việt Nam. Sau phần điểm tin, giọng trầm, ấm áp của phát thanh viên vang lên:

-Tiếp theo chương trình là bài phóng sự điều tra: ***“Sự thật bí ẩn ở lâm trường Sông Hoàng, tỉnh H.”***.

Những người có mặt lập tức im bật. Trong khi đó, giọng nói đầy uy lực của một phóng viên nổi tiếng của Đài bắt đầu trình bày vấn đề. Sau khi đã điểm qua nội dung những bài viết của nhà báo Lê Hà và những phản ứng xung quanh nó ở ngành Lâm nghiệp tỉnh, tác giả chuyển sang trình bày những dữ kiện sống động mà chính anh và các phóng viên khác đã thu thập được trong những chuyến đi về vùng vàng. Cuối cùng, anh rút ra những kết luận cần thiết và đề nghị lãnh đạo tỉnh H. cần phải có ngay những biện pháp hiệu quả nhằm lập lại trật tự trị an ở vùng vàng trong tỉnh để bảo vệ đời sống và sản xuất. Ngoài ra, anh còn yêu cầu Đảng bộ địa phương có thái độ rõ ràng, đúng mực với nhà báo Lê Hà và với cơ quan báo tỉnh.

Tiếng nói đấu tranh kịp thời và mạnh mẽ đó đã khiến cho mọi người, kể cả Lê Hà cũng sững sờ. Bất giác, cô kín đáo đưa mắt nhìn ông Hàn nhưng ông vẫn tỏ ra bình thản. Chỉ có những ai đã thực sự hiểu ông mới nhận thấy rằng ông chớp mắt hơi nhiều hơn mọi khi. Đó là biểu hiện riêng của ông khi đang có điều gì vui mừng hoặc xúc động.

Sau sự kiện bất ngờ đó, cuộc họp tiếp tục trong một không khí trầm lắng hơn. Ông Bí thư tỉnh ủy thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt dò hỏi về phía ông Giám đốc Sở Lâm nghiệp. Hình như từ trước tới giờ, ông đã nhận được những thông tin hoàn toàn khác!

Người phát biểu tiếp đó là Lê Hà. Trước hết, cô mời mọi người nghe một vài đoạn băng ghi âm mà cô đã thu được tại thung lũng Vàng. Đồng thời, cô đưa ra một tập ảnh. Cả hội nghị xôn xao. Người ta chuyển nhau những tấm ảnh và bàn tán sôi nổi. Riêng ông Giám đốc ngành Lâm nghiệp

khi thấy một trong những tấm ảnh đó bỗng giật mình và lấm lét đưa mắt nhìn nhanh ra xung quanh. Cũng may là mọi người đang chú ý vào những tấm ảnh nên hình như không có ai nhận thấy những biểu hiện không bình thường đó.

Thượng tá Lương cũng có mặt trong cuộc họp. Có lẽ ông là người duy nhất ở đây hiểu được tâm trạng của ông Giám đốc ngành Lâm nghiệp tỉnh. Sự hoảng hốt là do ông ta đã nhìn thấy tấm ảnh in hình cả ba đứa trong nhóm “Hồ Mang” mà nổi bật lên là khuôn mặt của “bà Hoàng” Trần Kim Dung.

Thượng tá Lương biết rất rõ điều này: từ sau khi dạt lên tỉnh miền núi này để buôn vàng, mỗi khi có dịp về thị xã, thị Dung vẫn thường xuyên qua lại thăm hỏi gia đình ông giám đốc ngành Lâm nghiệp. Hóa ra giữa họ có quan hệ họ hàng khá thân thuộc. Chính quan hệ này đã dẫn đến thái độ của ông Giám đốc ngành Lâm nghiệp đối với những bài báo về lâm trường Sông Hoàng của nữ nhà báo Lê Hà.

Do vậy, có thể nói: trong những mẻ lưới của lực lượng công an vừa cất được ở vùng Sơn Động, Trần Kim Dung là con cá lớn nhất vẫn đang sống lưới.

Hà Nội tháng 4-1989
ĐỨC DŨNG